

ГРОЗНОТО ПАТЪ.

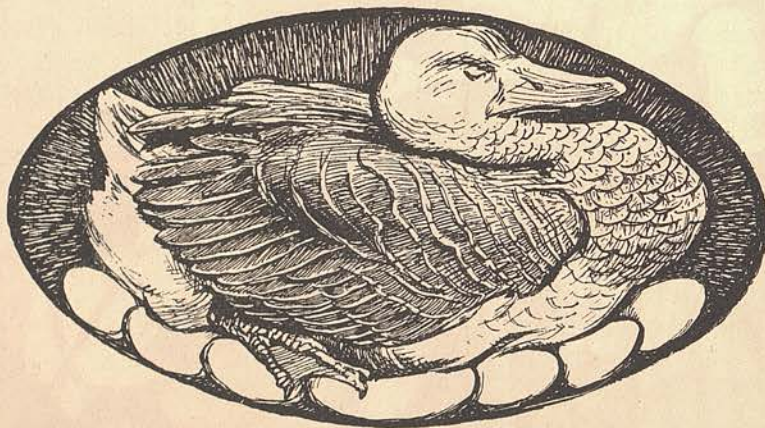
(Приказка отъ Андерсенъ — за дѣца и юноши).

Хубаво бѣше на село! Бѣше срѣдъ лѣто, житата се жълтѣха, овесътъ бѣше зеленъ, сѣното бѣ струпано на купи въ зеленитѣ ливади, а изъ тѣхъ се разхождаха на своитѣ дълги, червени крака щъркели и си бѣбрѣха по египетски, защото на този езикъ ги бѣ научила милата имъ майка. Нивитѣ и ливадитѣ бѣха заобиколени съ голѣми гори, а срѣдъ тѣзи гори имаше дълбоки езера. Да, чудно хубаво бѣше, наистина, на село!

приятно да плуватъ въ каналитѣ, отколкото да се изкачватъ по стрѣмния брѣгъ, да стоятъ подъ рѣпея и да бръщолевятъ съ нея праздни работи.

Най-сетнѣ яйцата едно слѣдъ друго захванаха да се напукватъ. Отъ всѣко яйце се чуваше: „Пипъ-пипъ!“ и малкитѣ патенца показаха главичкитѣ си, а скоро и цѣли се измъкнаха отъ черупкитѣ.

—Крякъ, крякъ! — казаха слѣдъ това и

Изложенъ на припекъ, лежеше единъ старъ чифликъ, заобиколенъ съ дълбоки канали, а отъ стѣнитѣ на чифлика до самата вода растѣха едри рѣпейници, тѣй едри, че момчетата можеха да стоятъ прави подъ най-високитѣ отъ тѣхъ. Това мѣсто бѣ тѣй диво, както и най-гжститѣ гори. Тукъ лежеше на яйцата си една патка. Тя мжтѣше яйца и бѣше почти изморена отъ лежане. Другитѣ патки рѣдко дождаха да я навѣстятъ: тѣмъ бѣ по-

всички бързаха, колкото могатъ, да се изправятъ и да погледатъ наоколо подъ зеленитѣ листа. Майка имъ ги остави да гледатъ колкото искатъ, защото зеленото е добро за очитѣ.

— Колко е широкъ свѣтътъ! — казаха малкитѣ. И наистина, сега тѣмъ не бѣ тѣй тѣсно, както, когато бѣха въ яйцата.

— Да не мислите, че това е цѣлия свѣтъ? — усмихна се майката. — Не, той се простира